

Zece mai

George Coșbuc

În ziua cea sfântă și mare
La zece-ale lunii lui mai
Se vede-o ciudat-arătare
Pe-un deal de la Plevna, pe-un plai!

Când zorile-ncep să s-arete
Acolo-n tăcutele văi,
Din groapă ies moartele cete,
De-a pururi jeliții flăcăi.

Ei vin de prin locuri pe care
Ca vechile răni le cunoști,
Pe unde-au stat șanțuri odată,
Redute, și taberi, și oști.

Striviți și cu mâinile rupte
Și galbeni ca-n jalnicul loc
În ziua sălbatecei lupte
Când bieții pieriseră-n foc.

Fac roată, și-o rugă murmură
Iar Valter și șonțu, și toți
Mai-marii ce-n frunte căzură
Stau jalnici acolo între soți.

Și stau cum stă omul ce-ascultă
Și nici o mișcare nu fac;
Așteaptă cu grijă și spaimă
Un semn de departe și tac.

Deodată ei capul ridică,
Dau chiot și-n zare privesc
Spre țara din care ieșiră,
Spre scumpul pământ românesc

Și-ascultă, căci tunul azi cântă
Depart-n iubitul pământ,
Puternic că-n ziua luptării,
Dar alt fel de cântec, mai sfânt.

Vi-e teamă că n-o să mai cânte,
Că moartea vă fuse în zadar
Dar țara trăiește! Iar tunul

Ce limpede-o spune și rar!

Și-ascultă... iar țara-i departe,
Sunt dealuri la mijloc și văi,
Și râul cel mare-i desparte
De mame pe bieții flăcăi.

Și moartea cea veșnică-nchise
Pe urmă-le triste-le porți,
Dar moartea lor viață ne dete:
Ferice de-asemenea morți!

Iar ce-or fi șoptind ei pe vremea
Ce-ascultă cântarea de tun
Eu nu știu, căci nimeni nu poate
Pe morți să-i audă ce spun.

Dar cred că se roagă, sărmanii:
Noi liberi pe voi v-am făcut
Iar Tatăl din cer să vă aibă
De-a pururi sub sfântul său scut!